

Сценарій до Дня захисника Вітчизни

Осінь. Пора радості та смутку, пора спокою і тривоги, найбагатша, найщедріша пора. Свічками запалахкотіли берези, вбралися в золоті шати красені-клени, а осокори вже скинули своє золотисте вбрання.

Тихі, мрійливі, зажурені стоять ці осінні дні. Земля переливається всіма відтінками золота, а над нею синє, чисте, бездонне небо.

Під золотим дахом ліщини

Стою, дивлюсь не надивлюсь..

. І до широкої рівнини

Душею трепетно молюсь:

«Благословенні одпочивні

Ясного жовтня мудрі дні

. І ночі, зоряністю дивні,

И проміння радісно-сумні.

Благословенна мудрість роду.

Коли в безтрепетність глибин

Скида тягар останній плоду,
Щоб започав свій біг годин.

І здається, ніби це знову, вже вкотре, прийшла до нас Прекрасна Діва Марія і знову розкинула над нами свій небесно-синій омофор-покров, щоб захистити нас.

14 жовтня – величний і багатий на свята день. Для нас, українців, це свято християнське і національне, воно символізує зв'язок поколінь, невмирущість героїчних традицій нашого народу.

Вшанування Пресвятої Богородиці Покрови – захисниці від ворогів та покровительки українського війська – має глибоке коріння в Україні. Ця традиція прийшла до Русі з Візантії разом із запровадженням християнства, а потім перейшла від руських князів до козацтва.

Свято Покрови Пресвятої Богородиці було одним з найголовніших свят козаків, за що воно отримало другу назву – Козацька Покрова.

У літописі українських земель є славний період козаччини, який тривав майже триста років. Козацтво стало організованою військовою силою, яка боронила наші землі від варварських нападів турків, татар, поляків і московитів.

СТРІЛЕЦЬКІ МОГИЛИ

(Б.Стельмах, музика і виконання - Віктор Морозов)

Крім того, за офіційною версією саме на Покрову 14 жовтня 1942 року було створено Українську повстанську армію. У цей день воїни Українська повстанська армія святкували також і День Зброї.

За що і з ким боролися УПА?

УПА боролися за Україну Самостійну Соборну Державу і за те, щоб кожна нація жила вільним життям у своїй власній, самостійній державі.

Пісня «Вільний, бо живий» (Слова і музика: Святослав Вакарчук)

З 2014 року, саме на Покрову Пресвятої Богородиці Президент України Петро Порошенко встановив щорічно відзначати — День захисника України.

Саме цього дня Україна вшановуватиме тих, на чийх плечах тримається наша державність і незалежність, тих, хто ціною власного життя оберігає наше мирне сьогодення і наше щасливе майбутнє.

Всі українські воїни , хто носить почесне звання захисника Вітчизни, уособлюють всі етапи розвитку нашого славетного війська.

ПІСНЯ «МИ – ЗА МИР»

сл. Марічка Білівська (Гошовська) та Оксана Первова – Рошка.

Сьогодні хочеться згадати всіх відомих і невідомих героїв, котрі своєю самовідданою боротьбою наблизили світлу мить незалежності, котрі поклали життя і здоров'я на вівтар української державності.

Небо накривало всіх, хто не цурався імені «Україна», хто не зрікався честі, совісті й правди.

Спробували себе на злам і на згин тисячі українських захисників, не всім судилося вистояти і вижити, лише скорботні могили нагадують про них

вірш або танець

Відео Слава Україні НеМоГвардія

Не так давно в Україні не було боєздатної армії взагалі. Ухилитися від військової служби вважалося за прийнятну норму.

Велися розмови, що Україні взагалі армія не потрібна, бо це зайва витрата бюджетних коштів, а воювати нам все одно ні з ким.

Бо ми такі мирні люди, що аж страх... Старше покоління нудьгувало і читало старі статті про звияги дідів-прадідів з ОУН-УПА, та розглядали козацькі герби...

Але вона прийшла. Війна... На нашу землю... Несподівано. Бо сподівано вона ніколи не приходить... І подумалося: все- кінець , воювати у нас нікому і нічим...

Наші літаки не літали по двадцять років. Курсанти льотних училищ отримували спеціальність винищувача, жодного разу не бачивши цього самого винищувача...

Танки Т-64 ржавіли під дощем. Солдати копали фундамент під дачу генералам.

Десь в Криму стояла дизельна підводна лодка-сирота, нікому не потрібна... Єдиний боєздатний підрозділ охороняв "Міжгір'я"...

— І раптом щось сталося... Якись давні і сильні духи прокинулися на
Українській землі

Дике поле, Січ... Запоріжжя... Пороги, карпатські ліси... Де воно взялося? —
Хто його зна... Видно десь дрімало віками, відсипалося... Код нації, ДНК...

Нема армії, але є — воїни...

І раптом стало зрозуміло, що головне навіть не в оснащенні і не в техніці, а —
в духові, в силі, в характері...

Україно, вставай. Кожним м'язом напружся, не час,
Продавати своїх, віддавати здобуте в бою,
Міліоном постане стіна неподоланих нас,
Щоб стояти на смерть за родину, за землю свою...

Україно, не спи. Ворог вибору нам не дає,
Перед нами - армади, і для відступу місця нема,
Якщо згинуть нам доведеться в борні за своє,
Разом з нами загине і ця демонічна п'ятьма.

Україно, молись. Твої діти бесстрашно дійдуть,
До межі, до вогню, до останніх "прощай" і "прости",
І якщо доведеться усім нам загинути тут,
Ти постав на могилах прості дерев'яні хрести...

Україно, люби. Кожне серце, що служить тобі,
Кожен подих віддай, кожне слово почуй і колись,
Ти згадаєш усіх, хто загинув у цій боротьбі,
Але зараз молись, просто, мамо, тихенько молись..

Україно, іди. Попереду героїв своїх,
На хоругвах, де небо цілує пшеницю в уста,
Плями крові тремтять всіх загиблих героїв твоїх,
Як ознака того, що немає дороги назад

І пішов підполковник Мамчур під Українським Прапором в Українському
Криму, захопленому російськими військами. Без зброї, бо не було її..

І курсанти “Нахімовського”, перейменованого нашвидкоруч в тому ж
Криму училища, демонстративно заспівали “Ще не вмерла Україна ...” під
підняття російського прапору...

І стало нам гордо, і очі наповнилися сльозами і серце — гордістю...

Ми раптом згадали, що воювали все життя, всю історію свою. За волю, за
свободу, за віру, за Україну. Бо доля така, карма!...

Тікали за пороги, рили схрони в лісах, закопували в землю автомати...

Бо “Свобода, або смерть!”. Бо це в крові, і в душі... Його не витравиш і не знищиш... І не поясниш нікому... Та нікому й не треба...

Вчорашні хлопці, що ганяли футболу на стадіоні. , займалися в дворі на турніку, такі далекі від війни. такі мирні- мирні, раптом стали героями ... “

...Народилась Україна Нова,
Небувала, чиста, як дитя,
Україна Зоряної Мови,
Україна Божого Буття!

Україна казки і кохання.
Та Держава, де щезає тлінь.
Україна творчого повстання
Для усіх безсмертних поколінь.

Україно, вернись до тебе-
Воїни , сторожові вогні,
Ясні зорі і хмарини з неба,
Козаки воскреслі і пісні.

Прийдуть квіти і маленькі діти.
Прийде казка і пташиний спів,
Забринять у просторі сюїти
Всіх дерзань і небувалих снів.

Україно-Матінко! Воскресни!
Тануть сні і котяться в імлу...
І Софія - Мудрість Пречудесна
Вже стоїть на Київськiм Валу!

Війна на Донбасі почалася 5 років тому. Саме 13 квітня 2014 року РНБО оголосила про початок АТО. Тоді ніхто не припускав, що антитерористична операція триватиме роками і забере життя тисяч українців.

13 квітня 2014 року до оголошення АТО на Сході з'явився перший загиблий. Офіцер "Альфи" Геннадій Біліченко загинув у засідці терористів на виїзді зі Слов'янська.

А на Донбасі вже топтали українські прапори....

Трагічні та героїчні бої під Іловайськом, Дебальцевим, оборона Донецького і Луганського аеропортів – це вже історія. Канонада на Сході розтягнулася на роки. Війна на Донбасі, яку досі називали АТО, забрала життя близько 20 тисяч людей

Не питайте мене, що я бачив щодня на війні.
Я мовчатиму довго — так, мовби й нічого не бачив.
Тільки друзі загиблі турбують мене уві сні
Та ніяк не залишать. Я злий — я за ними не плачу.

Краще в мене спитай, скільки бачив від Господа див,
Ніж про обстріли “Градів”, розруху й підірвані танки...
Я за ціле життя стільки заходів не проводив,
Скільки тут я зустрів дивовижних рожевих світанків.

Як багато зірок на Донбасі! Та чорт забирай,
Більше я не люблю роздивлятися небо прошите.
Якщо бачу я зірку, злітаючу за небокрай,
Тільки й хочу, що впасти та вуха руками закрити.

Я кидаю ножа. Я стріляю, що твій Робін Гуд.
Я люблю Батьківщину, дітей своїх, батька і мати.
Та боронь мене, Боже, зустріти ворожих паскуд...
Я втомився, мій Боже. Я більше не хочу вбивати.

Не питайте мене, що я бачив щодня на війні.
Я мовчатиму довго — так, мовби й нічого не бачив.
Тільки друзі загиблі турбують мене уві сні
Та ніяк не залишать. Я злий — я за ними не плачу.

МИ гордимся нашими батальйонами... Ми бачимо, як наші воїни захищають нашу рідну Землю... Ми не хотіли цієї війни, але ми прийняли її.

І Донецький аеропорт... Вірніше те, що від нього лишилося. І наші кіборги... Напівлюди-напівроботи, — каже Вікіпедія про кіборгів... Більш ніж люди...

Вони не схожі на Брюса Вілліса і Чака Норріса. Вони брудні, невиспані і зморені, у них червоні очі від втоми... Вони не схожі, бо вони – в десять тисяч разів крутіші!

Бо вони справжні! Вони – незламні...

У січні відзначається День пам'яті "кіборгів" - захисників Донецького аеропорту. Українські захисники ДАПу вели бої за аеропорт, який став символом захисту України, 242 дні - з 26 травня 2014 року по 22 січня 2015 року.

Пульсує туга жилами, на шмаття рве аорту,
Сльозами болю й відчаю клекоче серця стук,
В снігу букет трояндами – бійцям аеропорту,
А в думках ритмом подиху шалених ГРАДів звук.

У небі, рванім кулями, відлуння свисту й тріску,
Туманом гніву лютого – в безодню полоса,
Під баштою нескорених – уламки обеліску,
І стеляться сніжинками в підніжжя небеса.

Тут все пропахло порохом, тут все полито кров'ю,
Вогнями честі й доблесті гартована тут сталь,
Тут атоми й молекули просякнуті любов'ю,
Тут сла́внем і молитвою оспівана печаль.

Колись сніги розвіються і стихне тиск аорти,
І суть нащадки вимолять з розстріляних грудей,
Та вічно нам лунатиме той спів з аеропорту,
Де чин творили Кіборги у образах Людей.

Вони постали каменем, як неприступна скеля,
На них залізом плавленим валились сотні тон,
Та їх кістки не тріснули – не витримала стеля,
Та дух їх не зламався – не витримав бетон

Іловайськ, аеропорт, Дебальцево.
Я вдихну повні груди болю,
Доторкнуся до диму пальцями,
І шукатиму там свободу.

Волноваха, Піски, Широкино.
Кров солдатів - то кров моя.

Тут повітря з заліза зроблене,
Тут давно не було життя.

Маріуполь, Донецьк, Авдіївка.
Вогнем спалені в глибині,
Вогнем спалені, стерті мінами,
Змиті кров'ю мої вірші.

Кораблі. Полонені. Зламані.
Хвилі моря мене знесли.
І вони там сидять за ґратами.
Посадіть мене замість них!

Україна. Вона. Нескорена.
Смерті відгомін все ж мине.
Тіло наскрізь пробите ворогом,
Проте серце іще живе.

Минуло зовсім небагато часу і про них, героїв новітніх, пишуть книги,
знімають кінофільми.

На прикладі їхньої мужності виховуватиметься не одне покоління українців.

Бо ці люди - справжні герої, які у двобої з терористами та російськими
найманцями протиставили їм свій патріотизм, відповідальність, безмежну
любов до країни, котру ототожнюють з рідною домівкою, з найдорожчими
людьми.

Ти лежиш у полі, а над полем – небо,
Ти лежиш і знаєш: поспішати треба!
Тут війна навколо, ця краса – омана!
Як змія підступна сторона незнана!

Ти лежиш, солдате, в морі із колосся,
Пишно-золотому, як її волосся...
Милої волосся подушку вкривало,
Море золотаве спати не давало...

І тепер не спиться, та не та причина, –

Ця краса навколо – наче домовина!..
 Можна не проснутись, ледь зімкнувши віки,
 Можна залишитись спати тут навіки...

Ти лежиш у полі, а над полем – сонце,
 Те, що заглядало у твоє віконце.
 Крадькома крізь штори пробиралось в хату,
 Гріло й цілувало лагідно, як мати.

А тепер не гріє – обпікає щоки,
 Палить, випікає в серці слід глибокий.
 Вже не стерти з серця ту пекучу мітку...
 Заживуть ці рани, звісно... Та не швидко.

За законами математики –
 Мінус доля на мінус час...
 Небо ридма ридає, солдатики,
 Небо ридма ридає по вас.

Хтось на мапі звіряв маршрути,
 Хтось дививсь на зірки з печер...
 Нерозкритими парашутами
 Рахуватимуть вас тепер.

По розмоклій траві розкидано,
 Збиті сонця, немов бурштин.
 Нині небо ридає ридма,
 Диким полем гірчить полин.

Батьківщина або територія...
 Кожен сам обирає шлях.
 Запікається кров'ю історія,
 Мов у дерево входить цвях.

Ще чекають вас, ще вимолюють,
 Проглядають рядки новин
 І виколюють очі колами
 Цих роз'ятрених Україн.

І нічого крізь сльози не видно
І біліє надтріснута вісь...
Нині небо ридає ридма,
Зі свічок опливає віск.

Вже за все перед Богом прощені
Линуть ангели-дембеля...
Засинайте спокійно, хлопчики,
Це навіки ваша земля.

Пам'ятайте про тих, що безвісті пропали.
Пам'ятайте про тих, що не встали, як впали.
Пам'ятайте про тих, що згоріли як зорі.
Такі чисті і чесні, як повітря прозоре.
Пам'ятайте про тих, що за правду повстали.
Пам'ятайте про тих, що лягли на заставах.
Пам'ятайте про тих, що стрибали під танки.
Є в місцях невідомих невідомі останки.
Є в лісах, є у горах, і є під горою.
Менше в світі могил, ніж безсмертних героїв.
Пам'ятайте про них і у праці, і в пісні.
Хай відомими стануть всі герої безвісні.

Ти, головне, повертайся додому,
Врешті знімай запилюжені берці
І вчися наново жити потому
З перепрошеною вірою в серці...

Ти, головне, повертайся, здолавши
Чистого зла непрожований стогін,
І відпускай цю ненависть назавше
Посеред мирної тиші густої.

Ти, головне, повертайся тим шляхом,
Що вбереже твої душу і тіло.
Чорна земля із розпеченим пахом
Тільки дощу, а не крові хотіла.

Ти, головне, повертайся до мами.
Десь там сивіючи за видноколом,
Матері тужать і друкать домами,
Що пахнуть ніжністю та корвалолом.

Ні, ця війна не потрібна нікому.
Так, ми її не пробачимо, себто
Перемагай і вертайся додому.
Просто живим повертайся, і все тут!

Всіх, хто постраждав за незалежність України, у кого поламані долі, знівечене, передчасно
втрачене життя, пом'янемо нині, люди.

Хай Бог простить усім, хто не відаючи, що творить, приніс шкоду нашому народові, нашій
неньці-Україні. І ми простимо, люди.
Простимо. Бо сказано: "Люби ближнього свого - як себе".

А у вічній помсті не буває істини.

І ніщо у цім світі не втримається на неправді. Врешті, час **усе** розставить на свої місця.

Бо на все свій час! Час розкидати каміння пропав. Інший гряде час - час збирати каміння.

І як не важко - збережемо і побудуємо нашу державу.